

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות
17:37	17:14	16:14
17:42	17:18	16:13
17:34	17:11	16:11

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

מי שולט עליך?

האם הלב שולט עליך או השכל? ולמי התורה רוצה שנקשיב באמת?

עמל התורה

פרשת השבוע פותחת בתיאור על יעקב אבינו, אשר התורה מגדירה אותו במילים: 'יושב אוהלים'. לא שהיה מוכשר, מהיר תפיסה או גאון, רק 'יושב אוהלים'. הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל, בעל ה'שבט הלוי', עומד על כך ומגלה:

ללמדך, שהתנאי היחיד והבלעדי להצלחה בתורה הוא הנכונות לשבת באוהל, להתמיד בתורה. קשר עם התורה אינו תלוי בכישורים או ביכולות, הוא תלוי אך ורק ברצון לשבת בהיכל בית המדרש, להתרכז, להיות שקוע בתורה.

מקור הצלחה של יהודי בתורה הוא זה ורק זה. וככל שקשה יותר, ככל שמורכב יותר, ככל שהישיבה על הכסא, הריכוז, ההתמדה - דורשים מאמץ גדול יותר, זו ההוכחה שהוא בדרך הנכונה. רק להמשיך בכל הכח ובכל העוצמה, לא לוותר ולא להירתע, מתוך אמונה ברורה בדרך וידיעה בהירה שרק כך מגיעים אל היעד. רק בהתגברות על הקשיים הללו ובריכוז מאמץ להוסיף ולשבת, להשקיע ולשקוע בתורה - רק כך זוכים בקשר נצחי עם התורה!

פשוט, ברור, חד, נוקב: הדרך לחיבור אמיתי, נצחי, קבוע, עוצמתי עם התורה, היא בלימוד שדורש עמל, דורש טרחה, דורש מאמץ. לימוד בקלות ובמנוחה - הוא הרבה יותר קל, אבל לא יוצר את הקשר עם התורה. מי שרוצה להתחבר ולהתקשר עם התורה - הדרך לכך היא בעמל, ביגיעה, בטיחה מרובה, במאמץ איתנים. זו הדרך ואין בלתי!

ילד, בחור, אברך צעיר, יהודי בוגר, לומד בשיעור או שוקד על דלתי התורה! נקוט כלל זה בידיך, הגדילה בתורה משולה לנסיעה באופניים במעלה ההר, ככל שקשה יותר - זוהי ההוכחה שאהיה בעליה תלולה יותר, נוגע בפסגה. ככל שנדרש יותר מאמץ, ככל שהמלאכה אינה קלה, ככל שמקדישים יותר תעצומות נפש - כך זוכים להתחבר ולהתקשר באמת עם התורה, ולחוש את מתיקותה בכל לב ונפש! (הרב אשר קובלסקי)

המוח ישלוט על הלב ולא להפך. כשהמוח בעל הבית האדם הוא "מלאך", אם הלב בעל הבית האדם הוא "חיה".

אומר הרמב"ם, אבל על פי רוב המורגשות גוברות על המושכלות, תאוות עינוגים תענוגות. המוח צועק "זה איסור, זה נבלה זה טרפה, זה מגונה", והלב אומר "שטויות לך תבלה, לך תהנה, תעשה חיים". מי מנצח? הלב. אומר הרמב"ם ורק על ידי עסק התורה הק' אפשר להשליט את המושכל על המורגש, את המוח על הלב. כמו שאמרנו, ורוח אלוקים מרחפת - על פני המים, אין מים אלא תורה. המוסר והתורה זה הסם המוות של היצה"ר. אדם חושב "אני יעשה מה שבא לי", זה לא מה ש"בא לך", זה מה שבא ליצר הרע.

אבל "צדיקים ליבם ברשותם, רשעים ברשות ליבם" הצדיק הוא בעל הבית על הלב, הוא כובש על הלב. רשעים הם ברשות ליבם, אנשי הרחוב הם ברשות הלב, הלב בעלים עליהם הלב אוכל אותם. "עיניים ראות לב חומד", מה זה לב? כולו חמדה! הלב כולו תאוה! הרחוב כולו תאוות, הלב בעל הבית, לכן הרחוב נראה כפי שהוא נראה, הכל מרוסק, קלקולים הכי נוראים! כשהלב שולט אתה חיה טורפת! צדיקים ליבם ברשותם, הצדיקים שולטים על הלב, התורה נותנת לך כוחות לשלוט על המורגש של הלב, על התאוות והיצרים. שהמושכל שלך ישלוט על המורגש ולא להפך, שהלב שולט על המוח.

ואז"ל אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה (אבות ו). מאן מלכי רבנן (עי' גיטין סב) הם חופשיים? הם עבדים! אנו חופשיים!

דומה הדבר למעשן סיגריות, עושה "צלחות" צמיגים באוויר, מחזיק את עצמו בעננים והוא מסתכל עלי כעל מסכן, והנה יום אחד שיש שביתה בבית חרושת "דובק" ואין סיגריות, הוא יסתובב ברחוב עם פיז'מה ברחוב ויבקש אולי יש לך סיגריות? הוא משועבד, הוא לא יכול לישון. מסכן. אני ישן בשקט, שישגור כל בתי חרושת. מי זה בן חורין? בן תורה! אין לך בן חורין כמי שעוסק בתורה! התורה מלמדת אותנו איך לנטרל את התאוות, איך לשבור את התאוות. ברחוב מה עושים? כל יום מטכסים מזימה איך להגביר תאוות ויצרים.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ה' א' את האדם עפר מן האדמה, ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה. ה' יתברך ברא את האדם, "עפר מן האדמה" - הגוף מהתחתונים, "ויפח באפיו נשמת חיים" - נשמה מן העליונים. ז"א שכל החיים של האדם יש מלחמה בין גוף לנשמה, הגוף מושך את האדם לאכילה שתייה תאוות בלויים ותענוגות, והנשמה מושכת לרוחניות.

אדם נמצא בדרשה שומע סיפורי צדיקים על הבבא סאלי, על האריז"ל, על רבי שמעון בר יוחאי, והוא מתעורר להיות כמותם. יוצא לרחוב פוגש את החברה, שומע על תאוות ויצרים ורוצה ללכת עמהם. מדוע? כשאדם שומע על תאוות הגוף שלו מתעורר, כששומע על צדיקים - הנשמה מתעוררת. כל החיים של האדם זה מלחמה בין גוף לנשמה, והתפקיד של האדם זה להכניע את הגוף תחת הנשמה, שהנשמה תהיה בעלת הבית, היא המוליך היא המביא, אוי ואבוי לאדם שהגוף בעל הבית, כמו שאדם רוכב על סוס ומאבד שליטה על הסוס הוא במדרון לאבדון. היום ברחוב, איבדו שליטה על הסוס, מי בעל הבית הגוף. הכל מרוסק, הכל הרוס. כל הקלקולים שבעולם. נורא נוראות. כשהגוף בעל הבית - זה חיה. אדם צריך להגיע למצב שהנשמה תהיה בעלת הבית, היא תהיה המוליך והמביא.

רואים כשאדם לומד תורה, איך הוא משתנה, רבבות חזרו בתשובה, באים לדרשות לומדים תורה, תוך זמן קצר משתנים מהקצה אל הקצה, פושטים צורה ולובשים צורה. זה לא אותו אדם שהכרת! זה כוח התורה! בית המדרש הוא בית חרושת ליהלומים, נכנסים זכוכיות יוצאים יהלומים. יפיות מבני אדם הוצק חן בשפתותיך. שמחים בצאתם ושישים בבואם. אבל אנשי הרחוב, ה' ירחם, פחד פחדים, נורא נוראות. אומר הרמב"ם: יש באדם שני כחות, המורגשות והמושכלות. ובדרך כלל, המורגשות שבאדם גוברות על המושכלות, ורק על ידי עסק התורה הקדושה - המושכלות שבאדם מתגברות על המורגשות! - דברי הרמב"ם נפלאים! אם כולם היו חיים את הרמב"ם הזה כל העולם היה נראה אחרת. מושכלות זה הידיעה השכלית של האדם, המורגשות זה מה שהלב מרגיש, הלב כולו חמדה, תאוות. החכמה וההבנה הם רק בשכל, במוח. אומר הרמב"ם, התפקיד של האדם זה להשליט את המושכל על המורגש, שהמוח יהיה בעלים על הלב,

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

רבי חיים פסק: "הילד יהיה בריא"!

סיפר הרב אליהו ברונר סיפור מדהים על כוח הברכה של צדיק, אך ראשית נקדים ונספר מיהו הרב אליהו ברונר. הרי אלי ברונר איש רב פעלים, הוא אחראי מטעם ארגון "עזר מציון" על בית הרפואה תל השומר. יש לו קשר יום יומי עם רופאים ואנשי רפואה.

כמו כן בעברו הוא היה הנהג של הרבנית בת שבע אסתר קניבסקי ע"ה, אשת חבר של מרן שר התורה רבי חיים קניבסקי שליט"א. כל ערב הוא היה מסיע את הרבנית לחתונות ולשמחות ולעיתים היה מסיע את הרבנית לירושלים לאביה מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל.

בנוסף הוא הקים תלמוד תורה בחדרה שעוסק בקירוב, בת"ת יש כארבע מאות ילדים. לאחד מהילדים בת"ת יש את, ילד שעדיין לא עשה חלקה. משפחתו בעלי תשובה, והסתבת של אותו ילד גרה באזור ליד חדרה, יש להם בית קרקע ובריכת שחיה. הם הלכו לבקר את הסבא והסבתא. אמו של הילד התקשרה לרבי אליהו ברונר וצרחתה לו בהיסטריה בטלפון שהילד טבע בבריכה והוא בלי דופק. רבי אליהו ברונר רץ למרן הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א. בגלל שזה היה בתקופת נגיף הקורונה לא נתנו לו להיכנס. הגאון רבי גדליה הוניסברג נכנס אל הקודש פנימה וסיפר לו מה קרה לילד. רבי חיים קניבסקי אמר לרבי גדליה הוניסברג: "הוא יחיה, הילד יהיה בריא". מיד הוא רץ החוצה וסיפר לרבי אליהו ברונר שרבי חיים קניבסקי אמר שהילד יחיה ויהיה בריא. הוא טלפן מיד לאמו של הילד ואמר לה שרבי חיים קניבסקי אמר שהילד יחיה ויהיה בריא, ואמו של הילד המשיכה לצרוח ולומר שאין לילד דופק. רבי אליהו סיפר שהוא פחד פחד אימים, תפס את הרגליים ורץ לקברה של הרבנית בת שבע אסתר קניבסקי ע"ה, בכה על קברה וביקש רחמים על הילד. לאחר מכן רץ לקברו של מרן הרב שטיינמן זצ"ל, ולאחר מכן הלך לגאון רבי שמעון גלאי

שליט"א וביקש שיתפלל על הילד. כל זה מספר הרב אליהו ברונר להרה"ג רבי שלמה לוינשטיין שליט"א ואומר לו שאת המשך הסיפור תשמע מכלי ראשון, מהאמא. הוא מחייג לאמא ומבקש ממנה שתספר לרב לוינשטיין את המשך הסיפור.

אימו של הילד מספרת שהיא הלכה עם הילדים לאמא שלה והיא רצתה לחזק את האמא ברוחניות ועשתה אצלה הפרשת חלה, והן אפו חלות. פתאום הילד נעלם. האמא שהבחינה בהיעלמותו של בנה רצה מיד לכיוון הבריכה אך לא מצאה אותו. לאחר דקה נוספת הבת הסתכלה לכיוון הברכה וראתה את הילד בתוך המים.

גיסתה קפצה לברכה והוציאה את הילד, אך הן הבחינו שהילד בלי נשימה. היו שם מצלמות במעגל סגור וכשהסתכלו במצלמות גילו שהילד היה בתוך המים כארבע דקות. שכן ששמע את הצרחות הגיע וביצע בילד החיאה, הזמינו אמבולנס והשכן המשיך להנשים אותו. לפתע הילד פלט החוצה מים וגוש בצק. העלו אותו לאמבולנס, הרדימו והנשימו אותו ולקחו אותו לבית הרפואה "הלל יפה" בחדרה.

ממשיכה לספר אימו של הילד: "אני נסעתי באמבולנס ובעלי נסע עם רכבו לבית הרפואה. לבעלי לא היה דלק באוטו אך הוא אמר שהמרחק עד הלל יפה קצר ואפשר להסתדר עם מה שיש. התקשרו לבית הרפואה ונאמר להם שישעו לרמב"ם בחיפה. הגיעו לרמב"ם ואז רכבו נדם. הכניסו את הילד לטיפול נמרץ והרופאים בודקים את הילד ואומרים לי: "תשמעי גברת, ילד שהיה ארבע דקות מתחת למים בלי חמצן כמעט ואין סיכויים שייותר בחיים, אך גם אם הוא יחיה המוח שלו לא יתפקד". היינו בהרגשה נוראה ואיומה, הילד היה מונשם ומורדם. לאחר יומיים החליטו

הרופאים להעירו ובדיוק אז בעשר בלילה הרב אליהו ברונר בא לבקר. בדיוק העירו את הילד, בחדר היו שמונה רופאים, הרב ברונר ניגש לילד ואמר לו את שמו. ואז הלא יאומן קרה, הילד פתח את עיניו. הרופא וכל מי שעמד שם הזילו דמעות, הם לא היו בטוחים. הרופא לקח מוצץ שהיה על המיטה ושם לו את זה מול עיניו ושאל אותו אם הוא רוצה את המוצץ. הילד סימן שהוא רוצה. הרופא ביקש שיוציאו לילד את מכשיר ההנשמה ואז הילד החל לדבר. כל הסיפור קרה ביום שני, וביום חמישי הילד כבר חזר הביתה".

ממשיכה אימו של הילד ומספרת: "דעו לכם, שהילד שלי לא היה מדבר ברוח, לקחנו אותו לקלינאית תקשורת ואני חשבתי שלאחר הטביעה בוודאי שהוא ישכח כל מה שהוא למד עד עכשיו, אך ברוך השם קרה בדיוק הפוך, מאז שהוא התעורר הוא לא מפסיק לדבר ב"ה".

"תשמעי גברת, ילד שהיה ארבע דקות מתחת למים בלי חמצן אין סיכויים שייותר בחיים..."

הרב ברונר אמר לרב לוינשטיין שביום חמישי הוא ישב במשרד שבתלמוד תורה, השומר ניגש אליו ואמר לו שמישהו ממתין לו בחוץ. יצא החוצה וראה את הילד בריא ושלם יחד עם הוריו.

מה שקרה שם למעשה, שהם אפו חלות ונתנו לילד חתיכה, ובסייעתא דשמיא הבצק הציל אותו כיון שברגע שהוא התחיל לבלוע מים הבצק שהיה בפיו התרחב ולא איפשר למים להיכנס לקיבה וכך הוא ניצל.

רואים אנו את הכח של ברכות הצדיק שדבריו התקיימו במלואם. בזכות הפה שלא פוסק מדברי תורה, התקיימה ברכתו של מרן כנגד כל הסיכויים

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגורכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

**חייגו עכשיו:
03-570-12-12**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות ערב שבת

א. מצוה להסתפר בערב שבת אם שערות ראשו ארוכות. ויכוון שהוא מסתפר לכבוד שבת. ואם יש לו סיבה להסתפר בשאר ימי השבוע אינו חייב להמתין עד ערב שבת. ומכל מקום עדיף שישתדל להסתפר כמה שיותר קרוב לשבת.

ב. מצוה לגזוז הצפורניים בערב שבת. ואם לא יכול לגזוז בכל ערב שבת מפני ששוהה גדולם- יגוז כל שתי שבתות. וצריך לזרוק הצפורניים בבית הכסא, ולא יזרקם כלאחר יד, כדי שלא יתפזרו וידרסו עליהם. ואם נפלו על הרצפה יטאטא את אותו המקום, ויזרוק את הזבל בבית הכסא או באשפה.

ג. יש אומרים שאין לגזוז את הצפורניים כסדרן, אלא בשל שמאל יתחיל לגזוז באצבע קמיצה ויפנה ימינה, ובשל ימין יתחיל באצבע הסמוכה לאגודל ויפנה ימינה. אולם האר"י הקדוש לא חשש לזה והיה גוזז את צפורניו כסדרן, וכן פשט המנהג להקל בזה.

ד. יש אומרים שאין לגזוז את הצפורניים (וכן להסתפר) ביום חמישי, מפני שדרכן לצמוח ביום השלישי וגורם שיצמחו בשבת, ומכל מקום המנהג הוא שלא לחשוש בזה, ולכן כשיש איזה סיבה שלא יכול לגזוז ביום שישי, רשאי לגזוז ביום חמישי.

ה. יש נוהגים שלא מסתפרים ולא גוזזים את הצפורניים בראש חודש אפילו כשחל בערב שבת, כי כן צוה רבנו יהודה החסיד שלא להסתפר ולא לגזוז צפורניים בראש חודש, ולכן מקדימים להסתפר ולגזוז את הצפורניים ביום חמישי. ומכל מקום אם לא גוזז ביום חמישי והן גדולות ועודפות על הבשר, יש להקל ולגזוז בראש חודש שחל בערב שבת גם לנהגים כצוואת רבנו יהודה החסיד, כיוון שהאיסור חמור כשהן גדולות ועודפות על הבשר.

ו. לאחר התספורת וגזיזת הצפורניים צריך לטול את הידיים. בין אנשים ובין נשים. ואין הבדל בין אם הצפורניים עודפות על הבשר, ובין אם הצפורניים לא עודפות, שתמיד צריך נטילת ידיים. וגם הכוסס צפורניים בשיניו צריך נטילה. וגם מי שלא גוז בעצמו את צפורניו אלא אחרים גוזזו לו- צריך הוא לטול את ידיו. אבל הגוזז צפורניים של אחרים- אין הגוזז צריך נטילה.

ז. החלפת בגדים

ח. ישתדל שיהיו לו בגדים נאים לשבת. ושום מלבוש מכל מה שלבש בחול- אין ראוי ללבושו ביום שבת אפילו חלוק. וכן המנהג עתה בכל תפוצות ישראל שמחליפים את כל הבגדים וכן את הכובע לכבוד שבת. ואם אפשר טוב שתהיה לו טלית אחרת לשבת. והנכון שבגדי השבת ישארו עליו עד אחר סעודה רביעית.

ט. גם מי שנמצא לבדו בבית או בדרך לבדו, ילבש בגדי שבת, כי אין המלבושים לכבוד הרואים אלא לכבוד שבת.

י. אין צורך ליחד נעליים לשבת, ורק ראוי למשחן ולצחצחון יפה לכבוד שבת. והמתחסד ליחד נעליים מיוחדות לשבת- תבוא עליו ברכה.

יא. את בגדי השבת צריך ללבוש בערב שבת כדי לקבל את השבת בבגדים נאים, ולא כאותם עשירי עם ההולכים בליל שבת לבית הכנסת במלבושי חול ורק בבוקר מחליפים ולבושים בגדי שבת.

יב. גם אבל צריך להחליף בגדי החול וללבוש בגדי שבת העליונים, וכן המנהג בירושלים שהאבל לובש בגדי שבת.

יג. מנהג הספרדים בכל מקום ללבוש בגדי שבת גם בשבת חזון, אבל הנהגים שלא ללבוש בגדים לבנים או חשופים כבגדי מועד.

יד. העלות המנחה בערב שבת קודש, הוא עת מסוכן למחלוקת בין איש לאשתו ובין משרתי הבית, והרבה טורח הסטרא אחרא בזה לחרחור ריב. והאיש הירא יכוף יצרו ולא יעורר שום מחלוקת והקפדה, ואדרבה יבקש שלום. ובכל בית שהיה מחלוקת בערב שבת לעת ערב או בליל שבת, היה בדוק ומנוסה כי רעה נגד פניהם, ולא יצאו נקיים באותו שבוע באיזה מקרה רע.

טו. בכל ערב שבת ישפוש במעשיו ויתעורר בתשובה לתקן כל הקלקולים שעשה בששת ימי המעשה, כי ערב שבת כולל כל ימי השבוע, כמו שערב ראש חודש כולל כל החודש. וטעם נוסף שצריך לפשפש במעשיו בערב שבת, משום שהשבת מכפר אם משפרים אותו כהלכתו, והוא על ידי התשובה, ולכן צריך לפשפש במעשיו ולחזור בתשובה בכל ערב שבת כדי שיתכפר על ידי שמירת השבת. ועוד טעם כדי שיוכל לקבל בחינת נשמה יתירה ממקום גבוה.

טז. סמוך לזמן כניסת השבת (כחצי שעה לפני השקיעה) ישאל אדם את אנשי ביתו בלשון רכה: עשרתם? ערבתם? הפרשתם חלה? ויאמר להם: "הדליקו את הנר". ואם נוהג הוא לעשר ולערב בעצמו או שקונה ממקום שכבר עישרו, וכן אם קונה חלות ממקום שמפרישים חלה, אינו צריך לשאול כן לאנשי ביתו.

אימוץ אישי הרב אהרן פרידמן

לשמור על קשר

קירבה משפחתית טובה ובריאה, היא זו שהינה בפרופורציה הנכונה, דהיינו, בני המשפחה מיוחדים ומרגישים טוב ונעים זה עם זה, אבל לא 'חונקים' אחד את השני. הם מתעניינים זה בשלומו של זה, אבל יכבדו את הפרטיות שלו, לא יתערבו בעסקיו, לא יחטטו בחייו וכמובן לא יביכו אותו בשאלות חודרניות. הם יהיו מוכנים ומזומנים לעזור בעת הצורך, אבל לא יכפו את עזרתם זה על זה ללא שיהיה חפץ בכך.

ידידות משפחתית אידיאלית אינה מחייבת לנהוג בכל אחד ממרכיבי המשפחה אותה מידה של קירבה ושיתוף. זה רק טבעי שכאשר יש יותר משני ילדים במשפחה, נוצרים ביניהם חיבורים בדרגות שונות, אחים שיתחברו יותר עם אח זה או אחות זו, וירגישו נוח לשתף דוקא אותם בענייניהם האישיים. זה טבעי, בריא, ונכון. כי לא צריך ולא יתכן, לא טכנית ולא רגשית, ליצור קשר זהה ושוויוני עם כל אחד. כל יחס של קירבה בין שני אנשים, יש לו אופי ייחודי משלו, באשר מידת הקירבה והאהבה כלפי הזולת אינה שוויונית ואינה קבועה. כך גם בתוך המשפחה עצמה - ואף במשפחה הטובה ביותר - מתקיימות חברויות בדרגות שונות. במקרים רבים גם יוצרו קבוצות שונות בתוך אותה משפחה, וזה בסדר גמור כל עוד הם נוהגים כבוד זה בזה.

שמעתי פעם רעיון בדרך צחות: בתורתנו הקדושה מצינו ג' פסוקים בנוגע לקשר עם הזולת: א. "ואהבת לרעך כמוך". ב. "לא תשנא את אחיך בלבבך". ג. "ונשיא בעמך לא תאור".

חבר - עוד אפשר לצוות לאהוב. אח, קשה יותר לתבוע לאהוב, אבל אפשר לדרוש שלפחות לא ישנאו אותו. ואילו נשיא בעמך, דיין ורב הקהילה, אותו אי אפשר לבקש שלא לשנא, אז לפחות שלא יקללו אותו! ודאי שזה לא עד כדי כך, אבל בנוגע ליחסי אחוה, זה משקף אמת מסויימת. בתוך כל משפחה קיימים הבדלי אופי ואישיות. ניסיון להכריח את הילדים לגלות קירבה יתירה זה לזה רק מתוקף היותם אחים ולמרות ההבדלים ביניהם, עלול להביא ליותר התפוצצויות ופגיעות הדדיות לעומת מצב בו כל אחד רשאי לבחור למי להתקרב יותר ולמי פחות. כאשר הקירבה אינה טבעית אלא מאולצת, "ביטולה זהו קיומה". יש, ודוקא ריחוק מסויים הוא שיאפשר להם לחיות בשלום.

הוראה מרתקת בנושא זה מצאנו ב'ספר חסידים':

"כתיב: 'הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד'. אחיים ג"ם בגימטריה בני"ם, רצה לומר, שני אחים או אב ובניו כשהם בקטטות ובכעס, וכן הרב לתלמידיו, אף על פי שילמדו תורה ממנו, כיון שמתקוטטים יחדיו - מוטב שלא יהיו יחדיו, מפני שמצער. ואל יאמר דוקא מפני שהאב מצטער והרב מצטער, אלא אפילו הבן מצטער על ידי האב, מוטב שיפרדו, כיון שאינן יכולים לסבול יחד".

מדבריו עולה שאפילו בנוגע להורים, אם הקשר והקירבה גורמים למריבה וצער - ולא משנה אם הצער נגרם להורה מצד הילד או שהצער נגרם לילד מצד ההורה - "מוטב שפרדו, כיון שאינן יכולים לסבול יחד!" הוראה מפורשת מפי אחד הראשונים.

קשרי נימוסין: איזה סוג של קשר כן מתחייב בין אחים וגויסים רק מתוקף קירבת המשפחה שביניהם?

בבית בו מקובל לשבת בצוותא ולדון על דא ועל הא באווירה טובה ונעימה, וכל שכן בית בו יודעים כיצד לנהל ויכוחים ודיונים סוערים בצורה מכבדת, בדרך כלל הדבר יבטיח את המשך הקשר והקירבה בין הילדים לבין עצמם.

אך ישנם אנשים שאין להם שום קשר עם אחיהם ואחיותיהם, ולא רק עם אלה הגרים בעיר או במדינה אחרת. פשוט אין ביניהם קשר רגשי, והם אף לא מתקשרים סתם כך לספר מה קורה ולהחליף רשמים, ולפעמים גם לא יטרחו פעם בשנה לאחל שנה טובה. לא משום שנאה או מריבה שיש ביניהם, אלא פשוט כי לא היה ביניהם קשר רגשי בעודם בבית והם גם לא חונכו לבנות קשר כזה.

תופעה זו (לרוב, מכנים אותה 'קיריות'), מובנת ושכיחה קצת יותר במשפחות גדולות, בהן הצעירים שייכים ל'דור' אחר, כגון שהם נולדו וגדלו כאשר האחים הגדולים כבר לא גרו בבית, ורק הגיעו כאורחים לשבתות ומועדים, או פעם בשנה-שנתיים במקרה שגרו בארץ אחרת.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

אהבה אלוקית

אחיו למרות היותו 'נסיך' במצרים! אגב, אחת התכונות הדומיננטיות של המשיח יהיה 'רגש הזולת' [גו(תוך)אל(רחמים)]

דבר נוסף הוא עניין הכף זכות – בספרים הקדושים מובא שהמשיח אוהב אפילו את הרשעים הגדולים ביותר והוא ילמד עליהם זכות שהם צדיקים, ומחמת זה הם יחזרו בתשובה - וע"י זה תהיה גאולה (ואהבתך לרעך דף קפג). לכן כל מי ששופט לטובה ודן לזכות הוא בבחינת משיח ומקרב את יום הישועה ודנים גם אותו לטובה ולברכה.

ונקודה נוספת - עניין הדיבורים הטובים. לפה שלנו יש כח עצום שהרי העולם נברא בדיבור (ובדיבור גם מתקיים, ע"י עסק התורה והתפילות). בספרי החסידות קיימות עדויות על מדרגות גבוהות בנושא הדיבור, בהם תלמידים מספרים שברגע שרבים הגדול היה אומר משהו – היה נכנס בהם האמרה כבר בתוך הלב וגרם להם ללהט רגשי ולדחף עצום לפעול.

"חיים ומוות ביד הלשון" - הפה שלנו יכול להזיז צבאות שלמים, להחריב ולהרוג, והוא יכול גם להחיות אנשים 'מתים' לתחייה ממש (אור פה אותיות רפואה). ולכן אם אדם רוצה להשתלם בכלי האדיר הזה שנקרא פה, ברגע שיראה את חברו - יחפש בו נקודה טובה, ומתוך הערכה פנימית 'ישגר' לעברו מילים טובות. מי שיעשה כך, יכול לרומם את רעהו ממצוקה עמוקה לאושר גדול – ברגע!

הדבר גם לא דורש מאמץ ושווה ממש להצלת נפשות, וכמובן גם יתגמל את האומר בשכר גדול בזה ובבא - כמו שמסופר בתלמוד שאליהו הנביא העיד על 2 בדחנים שהם בני העולם הבא בזכות השמחה שהיו גורמים לאנשים מדוכאים.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

במאמר הקודם דברנו על הסור מרע, הפעם נעסוק בעשה טוב. כהקדמה נביא כמה מקורות מרבותינו בעניין מעלת האחדות:

בכל יהודי יש נשמה שהיא חלק אלוקה ולכן כל הסוטר לועו של חברו כסוטר לועו של שכניה, והאוהב את חברו זוכה שהקב"ה אוהבו ומציל עצמו מהמוות (פני מבין פ' קדושים). וכמו שמתנהג עם חברו בויתור, בחן ובחסד, ככה מתנהגים עמו משמים - מידה כנגד מידה (בעש"ט).

בנועם אלימלך מובא שיש עולם הנקרא 'כל ישראל' והעולם ההוא שלם בלי שום פגם ואין שטן ופגע רע פוגע בהם (ואף שהפרטים חוטאים לפעמים). ובמה שכולל עצמו בעולם של 'כללות ישראל', שהוא עולם קדוש וטהור - הריהו נתקן בקדושה.

דבר מבהיל נוסף (כתבי הסבא מקלם יג): שעל כל אחד מישראל יש מצות עשה בפני עצמה (!) ואדם יכול לקיים אלפי מצות בכל רגע ורגע. ולכן עיקר היצר הרע מתגבר על האדם בשנאה – לגזול ממנו הון רב בכל רגע!

הרי שאם אדם מקבל על עצמו לפני התפילה את נוסח ה'הריני מקבל' כמו שמובא בסידורים בשם האריז"ל בעניין אהבת ישראל - הוא בורא לעצמו מיליונים של סנגורי שמירה הצלחה ושפע עצום. בעולם הזה ולעולם הבא.

ישנו מעשה מהבעל שם טוב, שפעם אחד היה אדם כשר שיצא בנו לתרבות רעה וציווה הבעש"ט לאביו לאהוב אותו ביותר - ומחמת זה חזר למוטב (אמרי פנחס פא). עד כדי כך חזקה היא כח האהבה - שאם תאהב את השני תוכל לעלותו על המסלול מחדש!

ונעבור לכמה מושגים בעשה טוב: נושא בעול- לשמוח בשמחת השני ולהשתתף בצער.

משה רבינו זכה להיות בחיר האומה בזכות רגישות הזולת שלו – שנתן את ליבו להיות מיצר על צרת ישראל (ושם כתפו תחת עבודת הפרך עם

תיקון הנפטרים

הידוע שכתב רבי יהודה פתיה

עושה נחת רוח גדול לנפטר

ומצילו מן הדין.

בכח התיקון לתקן את נשמת הנפטר,

להוציאו מייסוריו ולהעלותו לגן עדן.

וחשוב מאוד שכל אחד יעשה את התיקון לקרוביו
זוה חסד של אמת ובזכות זו הנפטר יתפלל עליו בשמים וימליץ יושר עליו.

למסירת שמות ניתן להתקשר למשרדי הישיבה 03-570-12-12